

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martiny Burešové a přísedících JUDr. Františka Barona a Ing. Zdeňka Večerka v právní věci žalobce **MUDr. Zdeňka O**, nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupeného Mgr. Zbyňkem Havlíkem, advokátem se sídlem, Národní 28, 110 00 Praha 1 proti žalovanému **Oblastní nemocnici Kladno, a.s.**, nemocnici středočeského kraje, se sídlem Vančurova 1548, 272 59 Kladno, IČO: 27256537, zastoupenému JUDr. Michaelou Burdovou, advokátkou se sídlem, Vodičkova 28, 110 00 Praha 1, o **náhradu škody**,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 721.785, - Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.**
- II. Žaloba, co do částky 769.711, - Kč, se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Kladně soudní poplatek ve výši 36.090, - Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou domáhal stanovení povinnosti žalovanému zaplatit mu částku 1 491 496 Kč z titulu náhrady škody na zdraví, konkrétně náhrady ztráty na výdělku po skončení pracovní neschopnosti za období od dubna 2010 do března 2013. Žalobu odůvodnil tím, že u právního předchůdce žalovaného onemocněl nemocí z povolání, a to chronickou aktivní hepatitidou typu C. V průběhu října roku 2002 došlo ke změně této diagnózy onemocnění žalobce, které bylo posouzeno jako přechod do jaterní cirrhózy s komplikacemi a přes naplánovanou protivirovou léčbu bylo již tehdy uvažováno o transplantaci jater. Stále se zhoršující zdravotní stav žalobce mu začal bránit ve výkonu práce do té míry, že v průběhu

roku 2010 pro větší únavu snížil pracovní úvazek u žalovaného na 0,6 a následně žalobce ukončil pracovní poměr u žalovaného ke dni 31. 1. 2011. Od 15. 11. 2010 byl žalobci přiznán invalidní důchod, dle posudku o invaliditě ze dne 10. 3. 2011 byl zdravotní stav shledán jako dlouhodobě nepříznivý a žalobce uznán invalidním s mírou poklesu pracovní schopnosti o 60 %. Žalobci se nepodařilo s žalovaným vyřešit úhradu škody mimosoudní cestou.

Žalovaný v rámci vyjádření k žalobě uznal nárok žalobce co do základu nikoliv co do výše, která podle výpočtu žalovaného činí 717 385 Kč.

Účastníci v průběhu řízení učinili nesporným, že žalobce jako zaměstnanec onemocněl nemocí z povolání – profesní virovou hepatitidou typu C u právního předchůdce žalovaného jako zaměstnavatele (nemoc zjištěna 19. 9. 1989, hlášena 6. 4. 1990), že žalobce od 1. 2. 2010 začal na základě vlastní žádosti pracovat u žalovaného na zkrácený pracovní úvazek 0,6 v důsledku zhoršení zdravotního stavu jako následku nemoci z povolání a následně z téhož důvodu, že ukončil žalobce pracovní poměr u žalovaného dohodou ke dni 31. 1. 2011, dále že žalobce pro zhoršení zdravotní stavu jako následku nemoci z povolání a tím snížení pracovní schopnosti o 60 % byl dne 15. 11. 2010 uznán invalidním – invalidita 2. stupně, že od uvedeného data je žalobci měsíčně vyplácen invalidní důchod ve výši 8 861 Kč, zvýšený od ledna 2011 na částku 8 975 Kč a od ledna 2012 na částku 9 123 Kč, a že žalovaný odpovídá za škodu způsobenou žalobci nemocí z povolání, konkrétně za ztrátu na výdělku žalobce po skončení pracovní neschopnosti v období od dubna 2010 do března 2013. Tyto mezi účastníky nesporné skutečnosti soud zjistil též z listinných důkazů, a to sdělení OÚNZ ze dne 6. 4. 1990 adresované žalobci, posudku OÚNZ ze dne 25. 4. 1990, posudku Nemocnice Kladno ze dne 30. 12. 2002, dopisu tehdejšího právního zástupce žalovaného JUDr. V. Marka ze dne 12. 2. 2003, zápisu o sdělení žalobci na právní oddělení žalovaného ze dne 10. 2. 2004, lékařských zpráv o zdravotním stavu žalobce (ze dne 13. 8. 2009, 15. 11. 2010, 3. 5. 2011, 13. 5. 2011, 11. 8. 2011), lékařských zpráv o provedení gastrokopie žalobce ze dne 17. 6. 2011, 24. 8. 2011, 24. 11. 2011, 5. 4. 2012, listiny nazvané „Výpověď z pracovního poměru“ ze dne 28. 12. 2010 daná žalobcem žalovanému, posudku o invaliditě žalobce ze dne 8. 3. 2011, rozhodnutí ČSSZ ze dne 26. 4. 2011 a 9. 12. 2011, dopisu žalovaného z roku 2011, dopisu právního zástupce žalobce ze dne 8. 1. 2013 a zprávy prim. MUDr. Alice B. [REDAKCE] ze dne 20. 9. 2013.

Mezi účastníky zůstala sporná výše náhrady škody včetně výše průměrného výdělku žalobce za rozhodné období říjen až prosince 2009, kdy dle žalobce výše tohoto výdělku je 117 743,80 Kč a dle žalovaného 87 519 Kč z důvodu, že žalobce do svých příjmů, kterých dosahoval u žalovaného v rozhodném období, zahrnul položku ze mzdového listu označenou pohotovost v částkách 18 411 Kč za říjen 2009, 18 411 Kč za listopad 2009 a 8 067 Kč za prosinec 2009, žalovaný nikoli. Dále mezi účastníky zůstalo sporným, zda od průměrného výdělku žalobce zjištěného za rozhodné období října až prosince 2009 mají být odečítány položky – a to příplatky za práci přesčas a položka uvedená ve mzdovém listě jako pohotovost, když žalobce tyto položky žádá odečíst, žalovaný nikoliv. Stran položky mzdy označené „pohotovost“ žalobce tvrdil, že tuto další práci žalobce nevykonával na adrese označené v Dohodě o pracovní pohotovosti uzavřené mezi účastníky, ale fakticky v sídle žalovaného na svém pracovišti, tj. na oddělení chirurgie, a že tato další práce – další služba navazovala na jeho běžnou pracovní dobu u žalovaného. Ohledně položky mzdy „příplatek za práci přesčas“ žalobce uvedl, že pracovní život žalobce byl vážně komplikován především pocitem únavy spojeným s onemocněním jater. Po opakovaných neúspěšných pokusech léčby byl žalobce právě z těchto důvodů příznaků nemoci nucen požádat o snížení svého pracovního úvazku a pokusit se o úpravu svého pracovního režimu, aby vůbec mohl povolání lékaře

vykonávat. Všechny příznaky onemocnění vyžadovaly vynaložení zvýšeného pracovního úsilí žalobce, kdy byl nucen i přes snížení svého pracovního úvazku vykonávat práci přesčas nebo zmiňovanou „pohotovost“, která svou povahou odpovídala právě práci přesčas nebo noční práci. Jakákoliv práce vykonávaná nad rámec nově sjednaného pracovního úvazku vyžadovala od žalobce zvýšené pracovní úsilí ve smyslu § 371 odst. 1 zák. práce a k takto dosaženému výdělků by nemělo být přihlíženo.

Soud k vyřešení mezi účastníky sporných skutečností provedl níže uvedené důkazy, z nichž vzal za prokázané tyto skutečnosti.

Ze mzdového listu žalobce za rok 2009 vyhotoveného žalovaným bylo prokázáno, že v měsíci říjnu 2009 žalobce u žalovaného odpracoval 160 hodin, 30 hodin přesčas, jeho hrubá mzda v tomto měsíci byla 73 046 Kč, z toho náhrada mzdy 4 388 Kč (z toho naturální požitky 300 Kč), položka za pohotovost 18 411 Kč a za práci přesčas 6 630 Kč. V listopadu 2009 žalobce odpracoval u žalovaného 168 hodin, 31 hodin přesčas, jeho hrubá mzda činila 73 115 Kč, náhrada mzdy – naturální požitky 300 Kč, položka za pohotovost 18 411 Kč a práce přesčas 6 851 Kč. V prosinci 2009 žalobce odpracoval u žalovaného 160 hodin, 34 hodin přesčas, jeho hrubá mzda činila 68 344 Kč, náhrada mzdy 8 032 Kč (z toho naturální požitky 300 Kč), položka za pohotovost 8 067 Kč a práci přesčas 10 822 Kč.

Mzdovým listem žalobce vyhotoveným žalovaným za rok 2010 bylo prokázáno, že žalobce v období duben až prosinec 2010 měl hrubý příjem 453 782 Kč, náhradu mzdy ve výši 30 074 Kč, naturální požitky ve výši 2 700 Kč, pohotovost ve výši 77 626 Kč, práce přesčas ve výši 62 506 Kč.

Výpisem z ekonomického subjektu ze dne 16. 3. 2011 a rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy o registraci ze dne 11. 3. 2011 bylo dále prokázáno, že žalobce je od 15. 3. 1994 fyzickou osobou podnikající ve specializované ambulantní zdravotní péči a od 16. 3. 2011 žalobce provozuje nestátní zdravotnické zařízení – ambulantní péči cévní chirurgie.

Mzdovým listem žalobce za rok 2009 vyhotoveným firmou EverGreen MedicalCenter, s.r.o. (dále i jen „EverGreen“) a potvrzením o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a z funkčních požitků žalobce za rok 2009 vyhotoveným uvedeným subjektem bylo dále prokázáno, že žalobce v roce 2009 v říjnu odpracoval 11 hodin s hrubým příjmem 14 367 Kč, v listopadu 12 hodin s hrubým příjmem 24 218 Kč, v prosinci 7 hodin s hrubým příjmem 7 320 Kč.

Mzdovým listem žalobce za rok 2009 vyhotoveným firmou ASKLEPION – Lasercentrum Praha, s.r.o a Potvrzením o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a z funkčních požitků žalobce za rok 2009 vyhotoveným uvedeným subjektem bylo dále prokázáno, že žalobce v měsíci říjnu 2009 u tohoto subjektu odpracoval 44 hodin s hrubým příjmem 92 725 Kč, v listopadu neodpracoval žádné hodiny, v prosinci 20 hodin s hrubým příjmem 43 550 Kč.

Přiznáním k dani z příjmů žalobce za rok 2009 bylo prokázáno, že úhrn příjmů žalobce od všech zaměstnavatelů byl v tomto roce 1 312 824 Kč, daň ve výši 240 060 Kč.

Dohodou o provedení práce uzavřenou mezi žalobcem a společností ASKLEPION – Lasercentrum Praha, s.r.o (dále i jen „ASKLEPION“) ze dne 1. 9. 2010, mzdovým listem žalobce vystaveným touto společností za rok 2010 a Potvrzením o zdanitelných příjmech ze

závislé činnosti a z funkčních požitků, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění vystaveným společností ASKLEPION dne 17. 2. 2011 a dne 8. 9. 2010 bylo prokázáno, že žalobce za období dubna až prosince 2010 u této společnosti dosáhl hrubé mzdy ve výši 716 260 Kč (v dubnu 79 785 Kč, v květnu 164 170 Kč, v červnu 47 715 Kč, v červenci 33 925 Kč, v srpnu 46 400 Kč, v září 93 320 Kč, v říjnu 79 600 Kč, v listopadu 103 885 Kč a v prosinci 67 460 Kč).

Dohodou o provedení práce uzavřenou mezi žalobcem jako zaměstnancem a Nemocnicí Mariánské Lázně, s.r.o. jako zaměstnavatelem dne 1. 2. 2010, Potvrzením tohoto zaměstnavatele a Potvrzením o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a z funkčních požitků, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění vystaveným společností Nemocnice Mariánské Lázně ze dne 24. 1. 2011 bylo prokázáno, že žalobce v období duben až prosinec 2010 dosáhl celkové hrubé mzdy u tohoto zaměstnavatele ve výši 46 000 Kč (v dubnu 10 000 Kč, v květnu 4 000 Kč, v říjnu 12 000 Kč, v listopadu 14 000 Kč a v prosinci 6 000 Kč).

Potvrzením o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti z funkčních požitků, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění vystaveným společností EverGreen MedicalCenter dne 25. 1. 2011 bylo prokázáno, že žalobce v roce 2010 u tohoto zaměstnavatele dosáhl hrubé mzdy 38 312 Kč.

Daňovým priznáním žalobce za rok 2010 bylo prokázáno, že úhrn příjmů žalobce od všech zaměstnavatelů byl v tomto roce ve výši 997 444 Kč.

Dohodou o provedení práce uzavřenou mezi žalobcem jako zaměstnancem a společností ASKLEPION jako zaměstnavatelem dne 30. 11. 2010, výplatními lístky žalobce od uvedeného zaměstnavatele za rok 2011, smlouvou o spolupráci uzavřenou mezi uvedenými subjekty dne 16. 3. 2011 a Potvrzením o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a funkčních požitků, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění vystaveným společností ASKLEPION dne 16. 1. 2012 bylo prokázáno, že za rok 2011 žalobce dosáhl u tohoto zaměstnavatele hrubé mzdy v celkové výši 776 600 Kč (v lednu 116 221 Kč, v únoru 97 052 Kč, v březnu 97 485, v dubnu 96 110, v květnu 23 730 Kč, v červnu 5 050 Kč, v červenci 7 635 Kč, v srpnu 34 100 Kč, v září 22 782 Kč, v říjnu 93 920 Kč, v listopadu 113 600 Kč, v prosinci 68 915 Kč).

Smlouvou o výkonu uzavřenou dle § 269 odst. 2 obchodního zákoníku mezi účastníky dne 21. 3. 2011 a potvrzením o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a funkčních požitků a o sražených zálohách na daň za zdaňovací období 2011 vystaveném žalovaným dne 6. 1. 2012 bylo prokázáno, že žalobce dosáhl hrubé mzdy u žalovaného v lednu 2011 ve výši 150 844 Kč.

Dohodou o provedení práce uzavřenou mezi žalobcem jako zaměstnancem a Nemocnicí Mariánské Lázně, s.r.o. dne 3. 1. 2011, Potvrzením tohoto zaměstnavatele za rok 2011 a potvrzením o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a funkčních požitků a o sražených zálohách na daň za zdaňovací období ze dne 7. 1. 2012 bylo prokázáno, že žalobce za měsíce leden až únor, duben, srpen až listopad 2011 měl hrubou mzdu v celkové výši 70 000 Kč (v lednu 6 000 Kč, v únoru 14 000 Kč, v březnu 4 000 Kč, v dubnu 12 000 Kč, v červnu 2 000, v srpnu 6 000 Kč, v září 8 000 Kč, v říjnu 10 000 Kč, v listopadu 14 000 Kč, v prosinci 4 000 Kč).

Potvrzením Institutu onkologie a rehabilitace Na Pleši, s.r.o. a mzdovým listem žalobce za rok 2011 vystaveným tímto subjektem bylo dále prokázáno, že žalobce v prosinci roku 2011 dosáhl u tohoto zaměstnavatele hrubé mzdy ve výši 5 000 Kč.

Dohodou o provedení práce uzavřenou mezi žalobcem jako zaměstnancem a Institutem onkologie a rehabilitace Na Pleši, s.r.o. jako zaměstnavatelem dne 23. 6. 2012, mzdovým listem žalobce za rok 2012 vystaveným tímto zaměstnavatelem bylo prokázáno, že žalobce u tohoto zaměstnavatele v roce 2012 dosáhl celkové hrubé mzdy 60 000 Kč (v červenci 9 000 Kč, v srpnu 9 000 Kč, v září 9 000 Kč, v říjnu 3 000, v listopadu 9 000 Kč, v prosinci 21 000 Kč).

Přiznáním daně z příjmů fyzických osob žalobce za rok 2012 bylo prokázáno, že žalobce měl v tomto roce příjmy jako OSVČ ve výši 964 812, výdaje související s příjmy byly ve výši 385 925 Kč a rozdíl mezi příjmy a výdaje byl ve výši 578 887 Kč.

Oznámením České správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 12. 2012 bylo prokázáno, že od lednové splátky 2013 byla upravena výše vypláceného důchodu žalobce na částku 9 245 Kč.

Dohodou o provedení práce uzavřenou mezi žalobcem a Institutem onkologie a rehabilitace Na Pleši, s.r.o. ze dne 28. 12. 2012, mzdovým listem žalobce za rok 2013 vystaveným tímto zaměstnavatelem bylo prokázáno, že hrubý příjem žalobce u tohoto zaměstnavatele byl v měsíci únoru 9 900 Kč a v měsíci březnu též 9 900 Kč.

Daňovým přiznáním žalobce za rok 2013, výpisem z účtu žalobce č. [REDAKCE] u Raiffeisenbank za období leden až březen 2013 a pohyby na účtu žalobce za období od 8. 10. 2009 až do 31. 3. 2013 bylo prokázáno, že žalobce jako OSVČ dosáhl v tomto roce příjmů v celkové výši 978 027 Kč, výdaje s příjmy měl ve výši 391 211 Kč a rozdíl mezi příjmy a výdaji byl ve výši 586 816 Kč.

Dohodou o pracovní pohotovosti uzavřenou mezi účastníky dne 13. 12. 2006 bylo prokázáno, že žalobce jako zaměstnanec se zavázal pro potřeby chirurgického oddělení žalovaného nad rámec svého rozvrhu pracovních směn vykonávat pracovní pohotovost na adrese J. Palacha 1620, Kladno. Dále mezi účastníky bylo ujednáno, že za výkon v době pracovní pohotovosti přísluší zaměstnanci mzda ve výši dané mzdovým řádem zaměstnavatele, a že tato dohoda je uzavírána s platností od 1. 1. 2007 na dobu neurčitou s možností výpovědi obou stran bez udání důvodu.

Mzdovým řádem žalovaného včetně jeho přílohy č. 1 s platností od 1. 1. 2009 bylo prokázáno, že hodinová sazba pohotovostních služeb a výkonu pohotovostní práce, vč. příplatku za noční práci a příplatku za sobotu a neděli činila u lékaře s licencií, za službu všední na jiném místě 210 Kč, službu víkendovou na jiném místě 310 Kč a příplatek za svátek 50 Kč, dále že u lékařů chirurgie přepočtená hodinová mzda v procentech byla stanovena pro všední dny na částku 221 Kč, pro víkend 326 Kč a příplatek za svátek činil 50 Kč. Žalovaný k tomuto listinnému důkazu uvedl, že z přílohy mzdového řádu č. 1 vyplývají dva typy odměn, a to odměna pro výkon pohotovosti doma (příslužba) a odměna pro výkon pohotovosti na jiném místě, čímž se rozumí jakékoliv jiné místo než doma, tedy i pracoviště zaměstnance.

Rozpisem služeb lékařů chirurgického oddělení za období říjen až prosinec 2009 bylo prokázáno, že jde o plán služeb na ten který konkrétní měsíc na chirurgickém oddělení žalovaného, např. v měsíci říjnu 2009 měl žalobce naplánovanou službu ve všední dny 12. 10. 2009 a 26. 10. 2009 a víkendovou službu ve dnech 16. - 18. 10. 2009. Dle tvrzení žalovaného se víkendové služby sloužily na chirurgickém oddělení v počtu třech lékařů, přičemž služba ve všední den byla od 16.00 hod do 7.30 hod ráno druhého dne a navazovala na běžnou pracovní dobu lékaře, víkendová služba se sloužila od pátku od 16.00 hod do následujícího pondělí do 7.30 hod, bylo odměňováno 15,5 hodin práce všedního dne a 48 hodin o víkendu.

Měsíčním výkazem služeb oddělení chirurgie žalovaného za měsíce říjen 2009 až prosinec 2009 a tvrzením žalovaného bylo dále prokázáno, že pod kódem č. 921 je označena pohotovost/čekání ve všední den, pod kódem č. 922 pohotovost/čekání v sobotu, neděli a svátek, pod kódem č. 9210 pohotovost práce/přesčas/ ve všední den, pod kódem č. 9220 pohotovost práce v sobotu, neděli a svátek, pod kódem č. 988 příplatek za svátek 50 Kč/hod. Došlo-li během služby v podobě pracovní pohotovosti k výkonu práce, byl žalobce namísto odměny za pracovní pohotovost odměněn za výkon práce v uvedeném časovém rozsahu. Za měsíc říjen 2009 žalobce vykonal pracovní pohotovost v rozsahu 60,5 hodin (12,5 hodiny v pracovní den, 48 hodin o víkendech a o svátcích), 30 hodin bylo proplaceno jako výkon práce přesčas ve všední den v době služby. Za měsíc listopad 2009 žalobce vykonal pracovní pohotovost v rozsahu 60,5 hodin (12,5 hodiny v pracovní den, 48 hodin o víkendech a svátcích), 31 hodin bylo proplaceno jako výkon práce přesčas ve všední den v době služby. Za měsíc prosinec 2009 žalobce vykonával pracovní pohotovost v rozsahu 36,5 hodin (12,5 hodiny v pracovní den, 38 hodin o víkendech a o svátcích), 2,5 hodiny bylo proplaceno jako výkon práce přesčas ve všední den v době služby a 31,5 výkonu práce o víkendech a ve svátek.

Výpověď svědkyně Jitky M. [redacted] bylo prokázáno, že byla 45 let zaměstnána, a to až do června 2013, u žalovaného na oddělení chirurgie, z tohoto oddělení zná žalobce. Svědkyně se vyjádřila k pracovním pohotovostem lékařů, uvedla, že lékaři zůstávali na pohotovost ve všední den po své pracovní době a stejně tak tomu bylo i v případě víkendové pohotovosti, kdy zůstávali v pátek na víkendovou pohotovost, výjimečně pokud lékař potřeboval volno na tuto pohotovost přišel. Lékaři měli rozdělenou během pohotovosti činnost, některý z nich měl na starosti lůžkovou část, další pak pohotovost – ambulanci. Nejprve se o víkendech sloužilo v počtu dvou lékařů, později pak v počtu třech lékařů, změna nastala v souvislosti s rozšiřováním oddělení. Na lůžkové části lékař během pohotovosti dělal odpolední vizitu pacientů a veškeré výkony, které se ukázaly u těchto pacientů potřebné, event. šel i na sál, a to vždy i s druhým lékařem, lékař na ambulanci v rámci pohotovosti přijímal a ošetřoval pacienty, kteří přišli.

Ambulantní lékařskou zprávu vyhotovenou MUDr. Janem Š. [redacted] CSc. z Institutu klinické experimentální medicíny Transplantcentra ze dne 13. 8. 2009 a 15. 11. 2009 bylo prokázáno, že v roce 2009 u žalobce bylo zaznamenáno zhoršování syntetické funkce jater, kromě léčby léky byla nadále nutná jaterní dieta, a pokud možno dostatek odpočinku po práci s další kontrolou. V roce 2009 bylo naprosto shodné doporučení - jaterní dieta, pokračování v léčbě léky a ve sledování v ambulanci a zahájit řízení k přiznání částečné invalidity.

Podle § 2401 odst. 1 věta první zákona č. 89/2002 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“) pracovní poměr, jakož i práva a povinnosti zaměstnance a zaměstnavatele z pracovního poměru upravuje jiný zákon.

Soud proto v daném případě při právním posouzení prokázaného skutkového stavu věci postupoval podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zák. práce“) a vzhledem k tomu, že žalobce se domáhá v tomto řízení náhrady škody, konkrétně ztráty na výděлку po skončení pracovní neschopnosti za období od dubna 2010 do března 2013, ve znění účinném do 31. 12. 2011 a dále ve znění účinném od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2013.

Podle § 366 odst. 2 zák. práce zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou nemocí z povolání, jestliže zaměstnanec naposledy před jejím zjištěním pracoval u zaměstnavatele za podmínek, za nichž vzniká nemoc z povolání, kterou byl postižen.

Podle § 369 odst. 1 zák. práce zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je zaměstnavatel v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, povinen poskytnout náhradu za a) ztrátu na výděлку, b) bolest a ztížení společenského uplatnění, c) účelně vynaložené náklady spojené s léčením, d) věcnou škodu.

Podle § 371 odst. 1 zák. práce náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity přísluší zaměstnanci ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem před vznikem škody a výdělkem dosahovaným po pracovním úrazu nebo zjištění nemoci z povolání s připočtením případného invalidního důchodu pobíraného z téhož důvodu. Ke snížení invalidního důchodu pro souběh s jiným důchodem podle právních předpisů o důchodovém pojištění, ani k výděлку zaměstnance, kterého dosáhl zvýšením pracovního úsilí, se nepřihlíží.

Začne-li zaměstnanec vykonávat po zjištění nemoci z povolání jako podnikatel - místo nebo vedle činnosti konané v pracovním poměru nebo v poměru obdobném pracovnímu poměru - soustavnou činnost vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, představují jeho příjmy z podnikání rovněž výdělek po pracovním úrazu ve smyslu ustanovení § 371. Takový průměrný výdělek nelze zjišťovat podle pracovněprávních předpisů (srov. § 351 a násl.), neboť se netýká příjmů z pracovněprávních vztahů, ale podle jiných předpisů, např. „z okolností jednotlivého případu, zejména z daňového přiznání“ na základě § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 258/1995 Sb., kterým se provádí občanský zákoník (viz. komentář k § 371 zák. práce strana 964 – 965, nakladatelství C. H. BECK, první vydání, rok 2008 a shodně i str. 1346 – 1347 zák. práce, první vydání, rok 2012, nakladatelství C. H. BECK).

Ke ztrátě na výděлку dochází proto, že pracovní schopnost zaměstnance byla následkem nemoci z povolání snížena (omezena) nebo zanikla a účelem náhrady za ztrátu na tomto výděлку je poskytnout přiměřené odškodnění zaměstnanci, který není schopen pro své zdravotní postižení způsobené nemocí z povolání dosahovat takový výdělek, jaký měl před poškozením. Je třeba zdůraznit, že „zvýšeným pracovním úsilím“ nelze rozumět samotnou skutečnost, že zaměstnanec pracuje, ačkoliv k tomu není povinen, kupř. proto, že je poživatel invalidního důchodu. Institut nezapočítávání příjmu dosaženého zvýšeným pracovním úsilím totiž zohledňuje případy, kdy poživatel důchodu bez ohledu na nepříznivý zdravotní stav vykonává práci, byť jej to stojí ve srovnání se zdravotně disciplinovanými zaměstnanci nepoměrně větší obtíže, a musí pro dosažení výděлку za cenu zvýšené námahy překonávat zvláštní obtíže spojené s poškozením zdraví. Jde tedy o úsilí spočívající v překonávání těžkostí, které zaměstnanci nově vznikají v takovém rozsahu, že jej omezují v běžné pracovní činnosti (viz. komentář k § 371 zák. práce strana 962 – 963, nakladatelství C. H. BECK, první vydání, rok 2008 a shodně i str. 1345– 1346 zák. práce, první vydání, rok 2012, nakladatelství C. H. BECK).

Podle § 352 zák. práce průměrným výdělkem zaměstnance se rozumí průměrný hrubý výdělek, nestanoví-li pracovněprávní předpisy jinak. Podle § 353 odst. 1 a 2 zák. práce průměrný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu zúčtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období a z odpracované doby v rozhodném období. Za odpracovanou dobu se považuje doba, za kterou zaměstnanci přísluší mzda nebo plat. Podle § 354 odst. 1 zák. práce není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak, je rozhodným obdobím předchozí kalendářní čtvrtletí.

Pro stanovení průměrného výdělku mají význam tři základní skutečnosti – rozhodné období, hrubá mzda dosažená v rozhodném období a odpracovaná doba v rozhodném období. Hrubou mzdou dosaženou v rozhodném období je vždy hrubá mzda zúčtovaná zaměstnanci k výplatě v bezprostředně předcházejícím kalendářním čtvrtletí. Z uvedeného je zřejmé, že do základu pro výpočet průměrného výdělku se zahrnují pouze ty částky, které mají povahu mzdy. Při úvaze, které částky náleží do základu pro výpočet průměrného výdělku, není z hlediska určení, zda se v konkrétním případě jedná o mzdu či o jiné hmotné plnění, rozhodující, jak je takové plnění označeno, podstatná je okolnost, zda lze plnění poskytované zaměstnavatelem zaměstnanci podřadit pod pojem mzdy tak, jak je tento pojem vymezován zákonem o mzdě. Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 1/1992 Sb., o mzdě, zaměstnanci přísluší za vykonanou práci mzda. Mzdou se rozumí podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona o mzdě peněžitá plnění nebo plnění peněžité hodnoty (naturální mzda), poskytovaná zaměstnavatelem zaměstnanci za práci, a to podle její složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, podle obtížnosti pracovních podmínek, pracovní výkonnosti a dosahovaných pracovních výsledků; nepovažují se za ni další plnění poskytovaná podle zvláštních předpisů v souvislosti se zaměstnáním, zejména náhrada mzdy, odstupné, cestovní náhrady, výnosy z kapitálových podílů (akcií) nebo obligací a odměna za pracovní pohotovost. Základním pojmovým znakem mzdy tedy je, že přísluší za vykonanou práci; není při tom rozhodující, zda je poskytována v penězích nebo jako naturální mzda za podmínek uvedených v ustanovení § 13 zákona o mzdě. Vedle základní mzdy (měsíční, hodinové či podílové) je třeba za mzdu považovat i její ostatní složky (např. příplatky, odměny, prémie apod.), byly-li poskytnuty zaměstnanci za práci. Jestliže ovšem poskytnuté hmotné plnění nemá žádnou vazbu na vykonanou práci (např. na odvedený výkon, odpracovanou dobu apod.), a zhodnocuje jiné faktory (např. pouhou existenci pracovního poměru), nejedná se o mzdu. Z tohoto důvodu zaměstnanci zásadně nepřísluší mzda za dobu, kdy práci nevykonává, např. po dobu překážek v práci, kdy mu náleží náhrada mzdy nebo dávky nemocenského pojištění (viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 2671/2003).

Podle § 95 odst. 1 až 3 zák. práce pracovní pohotovost může zaměstnavatel na zaměstnanci požadovat, jen jestliže se o tom se zaměstnancem dohodne. Za dobu pracovní pohotovosti přísluší zaměstnanci odměna podle § 140. Za výkon práce v době pracovní pohotovosti přísluší zaměstnanci mzda nebo plat; odměna podle § 140 za tuto dobu nepřísluší. Výkon práce v době pracovní pohotovosti nad stanovenou týdenní pracovní dobu je prací přesčas (§93). Pracovní pohotovost, při které k výkonu práce nedojde, se do pracovní doby nezapočítává. Podle § 140 zák. práce za dobu pracovní pohotovosti (§ 78 odst. 1 písm. h) a § 95) přísluší zaměstnanci odměna nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku.

Prokázaný skutkový stav věci soud posoudil podle všech shora citovaných ustanovení zákoníku práce a dospěl k závěru, že žalobou uplatněný nárok žalobce je důvodný co do částky 721 785 Kč a stran této částky soud stanovil povinnost žalovanému zaplatit ji žalobci do 3 dnů od právní moci rozsudku; ve zbývajících částech, tj. co do částky 769 711 Kč soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji v této části zamítl.

V řízení bylo prokázáno a mezi účastníky není o tom sporu, že žalobce jako zaměstnanec onemocněl u právního předchůdce žalobce, svého tehdejšího zaměstnavatele, nemocí z povolání – profesní virovou hepatitidou typu C a žalovaný, tak odpovídá v souladu se shora citovaným ustanovením § 369 a 371 zák. práce za škodu, která žalobci vznikla ztrátou na výdělku po skončení pracovní neschopnosti, konkrétně za žalobcem požadované období od dubna 2010 do března 2013. Žalovaný tuto svou odpovědnost za škodu uznává, nikoliv pak výši této škody požadovanou žalobcem. Účastníci se při výpočtu náhrady této škody rozcházejí v závěrech stran výše průměrného výdělku a dále v položkách, které mají být odečítány od tohoto průměrného výdělku jako složky mzdy dosažené žalobcem u žalovaného v roce 2010.

Soud se nejprve zabýval výší průměrného výdělku žalobce, tedy výší hrubé mzdy zúčtované žalobci k výplatě v rozhodném období a odpracovanou dobou v tomto rozhodném období s následným výpočtem průměrného výdělku dle § 356 zák. práce. Žalobce v rozhodném období, kterým v důsledku poklesu výdělku žalobce přechodem na zkrácený pracovní úvazek 0,6 v rámci pracovního poměru u žalovaného pro následky nemoci z povolání od 1. 2. 2010, je období měsíců října až prosince 2009, dosáhl hrubé mzdy u žalovaného v celkové výši 158 496 Kč (od hrubé mzdy žalobce jsou v každém uvedeném měsíci odečteny náhrady mzdy – v říjnu částka 4 088 Kč, v prosinci 7 732 Kč, dále naturální požitky – v každém měsíci vždy 300 Kč a odměna za pracovní pohotovost – v říjnu ve výši 18 411 Kč, v listopadu ve výši 18 411 Kč a v prosinci ve výši 8 067 Kč), odpracoval celkem včetně hodin přesčas 583 hodin. U dalších ze zaměstnavatelů žalobce v rozhodném období dosáhl hrubé mzdy, a to u společnosti EverGreen ve výši 49 905 Kč a odpracoval 30 hodin, u společnosti ASKLEPION měl hrubou mzdu ve výši 136 275 Kč a odpracoval 64 hodin. Celkem tak ve čtvrtém čtvrtletí roku 2009 činila hrubá mzda žalobce 340 676 Kč při 677 odpracovaných hodinách a postupem dle § 356 odst. 2 zák. práce soud pak dospěl k průměrnému hrubému měsíčnímu výdělku žalobce ve výši 87 519 Kč.

Při výpočtu průměrného výdělku žalobce soud do příjmu (výdělku), kterého žalobce dosáhl u žalovaného ve čtvrtém čtvrtletí roku 2009, nezahrnul odměnu za pracovní pohotovost (konkrétně částky 18 411 Kč za říjen, 18 411 Kč za listopad a 8 067 Kč za prosinec), neboť v souladu se shora citovanými ustanoveními § 95 a § 140 zák. práce a rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 2671/2003, odměna za pracovní pohotovost se nepovažuje za součást mzdy, jde o tzv. další plnění poskytované v souvislosti se zaměstnáním. V řízení bylo prokázáno, že účastníci se písemně dohodli na výkonu pracovní pohotovosti žalobce u žalovaného, žalobce dle této dohody fakticky pracovní pohotovost vykonával (kdy pracovní pohotovost ve všední den bezprostředně navazovala na pracovní směnu žalobce a končila v 7.30 hod druhého dne ráno a víkendová pohotovost pak začínala po páteční směně v 16 hod a končila po víkendu v pondělí v 7.30 hod) a za výkon práce žalobce v průběhu pracovní pohotovosti mu byla poskytována mzda včetně příplatku práci přesčas. Částky 18 411 Kč za říjen, 18 411 Kč za listopad a 8 067 Kč za prosinec roku 2009 pak jsou odměnou za čekání na práci, kdy žalobce byl připraven k případnému výkonu práce v případě naléhavé potřeby nad rámec jeho rozvrhu pracovních směn, nikoli za výkon práce, byť lze přisvědčit námitce žalobce, že pracovní pohotovost nevykonával na dohodnutém místě, ale de facto na svém pracovišti, což by v případě pracovní pohotovosti být nemělo. Nicméně uvedený způsob výkonu pracovní pohotovosti byl oběma stranami v době jeho výkonu akceptován, a pokud žalobce měl námitky stran místa výkonu pracovní pohotovosti, bylo na jeho rozhodnutí dohodu o pracovní pohotovosti se žalovaným buť vůbec

neuzavírat, případně činnost podle ní ukončit. Nad rámec uvedeného soud ještě dále poznamenává, že pokud by dle požadavku žalobce při výpočtu průměrného výdělku dle § 351 a násl. zák. práce měl do příjmu žalobce v rozhodném období započítávat i složku mzdy za pracovní pohotovost, pak by současně musel počítat s hodinami pohotovosti držené žalobcem v uvedeném období a průměrný výdělek žalobce by pak byl v částce nižší než shora uvedené, a to 67 561,79 Kč (pokud by soud počítal průměrný výdělek z příjmů žalobce a odpracovaných hodin za celý rok 2009), resp. 80 356,45 Kč (výpočet provedený z příjmů a odpracovaných hodin žalobcem ve čtvrtém čtvrtletí roku 2009).

Výše náhrady ztráty na výdělku po skončení pracovní neschopnosti tak soud za období duben až prosinec 2010 vypočetl na částku 36 327 Kč - v dubnu žalobce dosáhl příjmu ve výši 14 367 Kč u společnosti EverGreen, 79 785 Kč u společnosti ASKLEPION, 30 773 Kč u žalovaného a 10 000 Kč u Nemocnice Mariánské Lázně, celkem tedy v tomto měsíci měl příjem 134 925 Kč, vzhledem k výši průměrného výdělku žádná ztráta na výdělku žalobci nevznikla; v květnu měl žalobce příjem u společnosti ASKLEPION ve výši 164 170 Kč, u žalovaného 30 512 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně 4 000 Kč, celkem tedy příjem žalobce byl ve výši 198 682 Kč, opět žalobci žádná ztráta na výdělku nevznikla; v měsíci červnu byl příjem žalobce u společnosti ASKLEPION 47 715 Kč, u žalovaného 30 520 Kč, celkem tedy příjem žalobce byl 78 235 Kč, vzhledem k průměrnému výdělku ve výši 87 519 Kč vznikla žalobci ztráta na výdělku ve výši 9 284 Kč; v červenci žalobce měl příjem u společnosti ASKLEPION ve výši 33 925 Kč, u žalovaného ve výši 29 782 Kč, celkem tedy 63 707 Kč, vzhledem k výši průměrnému výdělku vznikla žalobci ztráta na výdělku v částce 23 812 Kč; v srpnu měl žalobce příjem u společnosti ASKLEPION ve výši 46 400 Kč, u žalovaného ve výši 37 888 Kč, celkem tedy 84 288 Kč, ztráta na výdělku v tomto měsíci u žalobce činila 3 231 Kč; v září měl žalobce příjem u společnosti ASKLEPION ve výši 93 320 Kč, u žalovaného ve výši 32 713 Kč, celkem tedy příjem žalobce byl ve výši 126 033 Kč, vzhledem k výši průměrného výdělku k žádné ztrátě na výdělku žalobce nedošlo; v říjnu měl žalobce příjem u společnosti ASKLEPION ve výši 79 600 Kč, u žalovaného ve výši 34 802 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně ve výši 12 000 Kč, celkem tedy 126 402 Kč, ke ztrátě na výdělku u žalobce v tomto měsíci nedošlo; v listopadu příjem žalobce u společnosti ASKLEPION byl výši 103 885 Kč, u žalovaného ve výši 43 618 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně ve výši 14 000 Kč, celkem tedy příjem žalobce v tomto měsíci byl ve výši 161 503 Kč, ke ztrátě na výdělku nedošlo stejně jako v měsíci následujícím, a to v prosinci, kdy příjem žalobce činil u společnosti ASKLEPION 67 460 Kč, u žalovaného 40 342 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně 6 000 Kč, a dále měl žalobce z titulu částečného invalidního důchodu ve výši 8 861 Kč poníženého o 220 Kč dle § 14 zákona č. 183/1994 Sb., celkem tedy příjem žalobce v tomto měsíci byl ve výši 122 463 Kč). Žalobce požadoval, aby při výpočtu ztráty na výdělku v období roku 2010 od průměrného výdělku žalobce nebyla odečítána složka mzdy, a to příplatek za práci přesčas, které dosáhl žalobce u žalovaného, neboť dle tvrzení žalobce tuto část výdělku dosáhl žalobce zvýšeným úsilím v důsledku svého tehdejšího zdravotního stavu (viz. shora citované ustanovení § 371 odst. 1 zák. práce). V řízení sice bylo prokázáno, že žalobce v důsledku onemocnění nemocí z povolání od 1. 2. 2010 si snížil pracovní úvazek u žalovaného na 0,6, nicméně současně bylo v řízení prokázáno, že žalobce vedle pracovního poměru u žalovaného působil v pracovních poměrech u dalších třech subjektů (ASKLEPION, EverGreen a Nemocnice Mariánské Lázně). Tato okolnost soud vedla k závěru, že důvod pro postup dle § 371 odst. 1 věta druhá zák. práce pro nepřihlížení k výdělku žalobce za práci přesčas v průběhu roku 2010 v důsledku žalobcem tvrzeného zvýšeného pracovního úsilí žalobce není dán.

Výše náhrady ztráty na výdělků po skončení pracovní neschopnosti žalobce za období roku 2011 soud vypočetl na částku 236 463 Kč, když soud při výpočtu ztráty na výdělků pracoval s průměrným výdělkem žalobce valorizovaným v souladu s nařízením vlády č. 417/2010 od 1. 1. 2011 na částku 90 932 Kč a s poníženým částečným invalidním důchodem ve výši 8 975 Kč o částku 220 Kč dle již shora uvedeného § 14 zákona č. 183/1994 Sb. Žalobce v roce 2011 měl v lednu příjem od společnosti ASKLEPION ve výši 116 221 Kč, od žalovaného ve výši 150 844 Kč, od Nemocnice Mariánské Lázně ve výši 6 000 Kč, z titulu částečného invalidního důchodu (dále jen „ČID“) 8 975 Kč a jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) 13 025 Kč, když u této činnosti soud vyšel z celkového příjmu žalobce při současném zohlednění výdajů souvisejících s touto činností a podělil tento příjem počtem měsíců v roce za uvedený rok dle daňového přiznání, celkový příjem žalobce tedy za leden 2011 byl ve výši 295 065 Kč, ke ztrátě na výdělků u žalobce proto nedošlo. V měsíci únoru žalobce dosáhl celkového příjmu 133 052 Kč (u společnosti ASKLEPION 97 052 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně 14 000 Kč, z titulu ČID 8 975 Kč, jako OSVČ 13 025 Kč), ke ztrátě na výdělků žalobce opět nedošlo. V březnu měl žalobce celkový příjem 123 485 Kč (u společnosti ASKLEPION 97 485 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně 4 000 Kč, ČID 8 975 Kč, jako OSVČ 13 025 Kč), opět ke ztrátě na výdělků žalobce nedošlo. V dubnu 2011 celkový příjem žalobce byl ve výši 130 110 Kč (u společnosti ASKLEPION 96 110 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně 12 000 Kč, ČID 8 975 Kč, jako OSVČ 13 025 Kč), ztráta na výdělků u žalobce nenastala. V květnu 2011 měl žalobce celkový příjem 45 730 Kč (u společnosti ASKLEPION 23 730 Kč, z titulu ČID 8 975 Kč, jako OSVČ 13 025 Kč) vzhledem k průměrnému výdělků ve výši 90 932 Kč ztráta na výdělků žalobce za tento měsíc činí 45 202 Kč. V měsíci červnu byl příjem žalobce 29 050 Kč (u společnosti ASKLEPION 5 050 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně 2 000 Kč, z titulu ČID 8 975 Kč, jako OSVČ 13 025 Kč), ke ztrátě na výdělků došlo ve výši 61 882 Kč. V červenci měl žalobce příjem 29 635 Kč (u společnosti ASKLEPION 7 635 Kč, z titulu ČID 8 975 Kč, jako OSVČ 13 025 Kč), ztráta na výdělků činí 61 297 Kč. V srpnu byl příjem žalobce 62 100 Kč (u společnosti ASKLEPION 34 100 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně 6 000 Kč, z titulu ČID 8 975 Kč, jako OSVČ 13 025 Kč), ztráta na výdělků činí 28 832 Kč. V září měl žalobce příjem 52 782 Kč (u společnosti ASKLEPION 22 782 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně 8 000 Kč, z titulu ČID 8 975 Kč, jako OSVČ 13 025 Kč), ztráta na výdělků činí 38 150 Kč. V říjnu měl žalobce příjem 125 920 Kč (u společnosti ASKLEPION 93 920 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně 10 000 Kč, z titulu ČID 8 975 Kč, jako OSVČ 13 025 Kč), ke ztrátě na výdělků žalobce nedošlo, stejně jako i v dalších dvou měsících, a to v listopadu, kdy žalobce měl příjem 149 600 Kč (u společnosti ASKLEPION 113 600 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně 14 000 Kč, z titulu ČID 8 975 Kč, jako OSVČ 13 025 Kč), a v prosinci kdy příjem žalobce byl 99 915 Kč (u společnosti ASKLEPION 68 915 Kč, u Nemocnice Mariánské Lázně 4 000 Kč, u Institutu onkologie a rehabilitace Na Pleši (dále jen „IOR“) ve výši 5 000 Kč, z titulu ČID 8 975 Kč, jako OSVČ 13 025 Kč).

Výše náhrady ztráty na výdělků za rok 2012 dle výpočtu soudu činí 362 916 Kč, když soud vyšel z průměrného výdělků valorizovaného v souladu s nařízením vlády č. 9/2012 od 1. 1. 2012 na částku 92 387 Kč, z příjmu žalobce, mj. ČID ve výši 9 123 Kč opět ponížené o částku 220 Kč, dle § 14 zákona č. 183/1994 Sb. a z titulu OSVČ, kdy soud opět zjistil celkový příjem žalobce za rok 2012 při zohlednění výdajů za tento rok a vydělil počtem měsíců v roce, tj. částkou 12 a příjem z tohoto titulu pak vyšel na částku 48 241 Kč. V měsíci lednu měl žalobce příjem v celkové výši 57 364 Kč (z titulu ČID 9 123, jako OSVČ 48 241 Kč) ztráta na výdělků žalobci vznikla ve výši 35 023 Kč. Ve stejné výši vznikla žalobci ztráta na výdělků v měsíci únoru, březnu, dubnu, květnu a červnu 2012. V měsíci červenci měl žalobce příjem ve výši 66 364 Kč, když kromě příjmu z ČID a OSVČ měl ještě příjem od IOR Na Pleši ve

výši 9 000 Kč, náhrada ztráty na výdělku tak činí 26 023 Kč. Stejná výše náhrady ztráty na výdělku s ohledem na shodné údaje žalobci vznikla v měsíci srpnu, září a listopadu. V měsíci říjnu měl žalobce celkový příjem 60 364 Kč, kdy kromě příjmů z ČID a OSVČ měl příjem od IOR Na Pleši ve výši 3 000 Kč, ztráta na výdělku tak činí 32 023 Kč. V měsíci prosinci byl příjem žalobce v celkové výši 78 364 Kč (od IOR Na Pleši ve výši 21 000 Kč, z titulu ČID 9 123 Kč, a jako OSVČ ve výši 48 241 Kč), ztráta na výdělku tak činí 14 023 Kč.

Výše náhrady ztráty na výdělku žalobce za rok 2013 vychází z opět valorizovaného průměrného výdělku žalobce dle nařízení vlády č. 480/2012 Sb. od 1. 1. 2013 na částku 93 219 Kč, dále z příjmu žalobce, kterého dosahoval v uvedeném roce jako OSVČ, když opět soud čerpal z údajů daňového přiznání stran příjmů a výdajů při zohlednění 12 měsíců daného roku a z titulu ČID ve výši 9 245 Kč po odečtení částky 220 Kč dle § 14 zákona č. 183/1994 Sb. Za leden 2013 měl žalobce celkový příjem 58 146 Kč (z titulu ČID 9 245 Kč, jako OSVČ 48 901 Kč), náhrada ztráty na výdělku činila 35 073 Kč. V měsíci únoru a březnu měl žalobce shodný příjem, a to 68 046 Kč (od IOR Na Pleši ve výši 9 900 Kč, z titulu ČID 9 245 Kč, jako OSVČ 48 901 Kč), ztráta na výdělku v každém uvedeném měsíci činila shodně 25 173 Kč. Celková ztráta na výdělku za uvedené první čtvrtletí roku 2013 u žalobce tak činila 86 079 Kč.

O nákladech řízení mezi účastníky vzhledem k částečnému úspěchu každého z nich soud rozhodl podle § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Vzhledem k tomu, že žalobce je v daném řízení osvobozen od soudního poplatku v souladu s ustanovením § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, přešla poplatková povinnost dle § 2 odst. 3 citovaného zákona na žalovaného, a to ve výši dle § 6 odst. 2 a 3 citovaného zákona a dle Sazebníku poplatků položky 1 písm. b) z části žaloby, v nichž žalobce byl úspěšný.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu ve 2 vyhotovení.

V Kladně dne 16. června 2014

JUDr. Martina Burešová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Markéta Bořková

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 9. 2014 a je vykonatelné ve výroku I. + IV. dnem 10. 9. 2014, ve výroku II. + III. dnem 6. 9. 2014. Připojení doložky provedla Markéta Bořková dne 23. 9. 2014.